

RAYMOND KHOURY

SPÁSA TEMPLÁŘŮ

Pokračování bestselleru Poslední templář

RAYMOND KHOURY SPÁSA TEMPLAŘŮ

2011

Copyright © 2010 by Raymond Khoury
Translation © 2011 by Hana Pernicová
Cover design © 2011 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE TEMPLAR SALVATION,
vydaného nakladatelstvím Dutton, New York 2010,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba a obálka: ≍ Dušan Žárský
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2011

ISBN 978-80-7303-701-7

*Pro otce,
nejlaskavějšího člověka, jakého jsem kdy poznal*

Prolog

KONSTANTINOPOL
ČERVENEC 1203

„**P**řikrčte se a buďte zticha,“ zašeptal šedovlasý muž a pomohl rytíři přešplhat přes cimbuří na ochoz. „Na hradbách se to strážemi jen hemží a vzhledem k obležení jsou pořád ve střehu.“

Everard z Týru se rozhlédl a napíнал oči do tmy, zda nepostřehne známku nebezpečí. Nikde nikdo. Věže po obou stranách se rýsovaly daleko a v bezměsíčné noci nebylo vidět ani mihotavé pochodně patrolujících nočních hlídek. Opatrovatel vybral šikovné místo, kudy je propašovat dovnitř. Když si pospíší, mají slušnou naději zdolat zbytek opevnění a vniknout nepozorovaně do města.

Dostat se pak bezpečně ven, to bude jiná.

Třikrát škulbl za provaz, aby dal znamení pěti řádovým bratřím, kteří čekali dole ve tmě pod vnější stěnou mohutné hradby. Jeden po druhém vyšplhali po provazu s navázanými uzly a poslední ho za sebou vytáhl nahoru. Tasili meče, pevně je sevřeli mozolnatými rukama a v řadě za sebou přeběhli za svým průvodcem přes ochoz. Znovu provaz rozmotali a spustili ho, tentokrát na vnitřní straně hradeb. Chvilí poté všichni stanuli na pevné zemi a chvátali za mužem, jehož nikdo z nich neznal, do města, kam nikdy dřív nev kročili.

Šli příkrčená a pohybovali se co nejtišeji; netušili, kam je Opatrovatel vede, a nechtěli, aby je někdo zahlédl. Místo tradičních bílých plášťů – těch s výrazným červeným tlapatým křížem – měli přes tmavou tuniku černý kabátec. Neměli důvod stavět na odiv svou

pravou totožnost. Ne když putují nepřátelským územím, a už vůbec ne ve chvíli, kdy se plíží do města obleženého křížáky papeže Innocence. Vždyť i oni jsou vlastně křížáci. Pro obyvatele Konstantinopole patří templáři k papežovým lidem. Jsou nepřátelé. A Everard si dobře uvědomoval, jak strašlivý osud čeká rytíře zajaté za bitevní linií.

On však Byzantince za nepřátele nepokládal a do města nepřicházel na papežův rozkaz.

To rozhodně ne.

Křesťan proti křesťanu, pomyslel si, když míjeli kostel, teď na noc zavřený. *Copak tohle šílenství nikdy neskončí?*

Měli za sebou dlouhou a namáhavou cestu. Během jízdy zastavovali co nejméně a ždímalí z koní poslední zbytky sil. Vzkaz, který dorazil od Opatrovatelů z útrob byzantského hlavního města, byl nečekaný... a nadmíru znepokojivý. Město Zara na dalmatském pobřeží bylo nepochopitelně vyplněno papežskou armádou – nepochopitelně, protože bylo nejen křesťanské, ale dokonce katolické. Poté se benátská flotila převážející chamtivé účastníky čtvrté křížové výpravy dala znovu do pohybu. Jejich dalším cílem byla Konstantinopol. Údajně chtěli znovu dosadit na trůn svrženého a oslepeného císaře a jeho syna. A jelikož byzantské hlavní město nebylo katolické, ale patřilo k řecké ortodoxní církvi – a také vzhledem k masakru, který se tam odehrál před několika desítkami let –, mělo před sebou chmurné vyhlídky.

A tak Everard s řádovými spolubratry spěšně vyrazil z templářské pevnosti v Tortose. Ujížděli po pobřeží na sever a poté na západ, projeli nepřátelským arménským a seldžuckým územím v Kilikii, hledali si cestu vyprahlou pustinou Kappadokie a celou dobu se drželi co nejdál od osad a měst, aby se vyhnuli střetům. Když dorazili do blízkosti Konstantinopole, křížácká flotila – přes dvě stě galér a nákladních lodí s koňmi pod osobním velením mocného dóžete – už zaujala pevné pozice ve vodách obklopujících největší město své doby.

Obléhání už začalo.

Času ubývalo.

Schovali se do tmavého kouta, aby nechali projít unavený pěší strážní oddíl, a pak šli za Opatrovatelem dál, přes malý hřbitůvek do hustého hájku, kde na ně čekal koňský povoz. Vedle něj postával s otěžemi v rukou jiný prošedivělý muž, pod jehož vážným výrazem prosvítaly hluboké obavy. *Druhý ze tří*, pomyslel si Everard. Zatímco jeho muži šplhali dozadu na korbu, kývl mu na pozdrav. Brzy nato se vnořili do města. Everard tu a tam vykoukl škvírou v plachtě.

Něco takového jaktěživ neviděl.

Dokonce i ve tmě rozeznával obrysy mohutných vznosných kostelů a monumentálních paláců. Nevěřil by, že tak veliké vůbec mohou existovat. Už jen svým počtem vyrážely dech. Řím, Paříž, Benátky..., měl to štěstí, že všechna ta města před lety navštívil, když provázel řádového velmistra na cestě do pařížského Templu. Ve srovnání s Konstantinopolí ale bledla. Nový Řím byl skutečně největší ze všech. A když povoz konečně dorazil k cíli, uvítal Everarda pohled, který nebral dech o nic méně – velkolepá budova s nádhernou kolonádou z korintských sloupů, jejíž trojúhelníkový štít se ztrácel vysoko v temnotě.

Na vrcholu širokého schodiště na ně čekal třetí Opatrovatel, ze všech tří nejstarší.

„Co je to za místo?“ zeptal se ho Everard.

„Císařská knihovna,“ odvětil ten muž.

Everardovi se na tváři rozhostil úžas. *Císařská?*

Opatrovatel to postřehl a nepatrně se usmál. „Existuje snad pro nějakou věc lepší úkryt, než nechat ji všem na očích?“ Otočil se a vešel dovnitř. „Pojďte za mnou. Nemáme moc času.“

Vedl rytíře nahoru po schodech a přes vstupní předsíní do nitra obrovské budovy. Její síně zely prázdnotou. Bylo už pozdě, ale to nebyl jediný důvod. Napětí ve městě se dalo krájet. Vlahý vzduch houstl strachem – strachem, který podněcován nejistotou a zmatkem mohutněl s každým novým dnem.

Kráčeli ve světle pochodní, míjeli skriptoria, v nichž se uchovávalo vědění z dávných časů, nekonečné police plné svitků a kodexů obsahujících texty z dávno ztracené alexandrijské knihovny. Sestoupili po točitých schodech v zadní části budovy, procházeli labyrintem úzkých chodeb a dalších schodišť a na mramorových stě-

nách je plíživě provázely jejich vlastní stíny. Dorazili do neosvětlené chodby lemované řadou těžkých dveří. Jeden z průvodců odemkl ty úplně na konci a vpustil je dovnitř. Ocitli se ve velkém skladišti – jednom z mnoha, usoudil Everard. Vršily se v něm hromady truhlic. Police podél všech stěn, pokryté pavučinami, přetékały spoustou svitků a v kůži vázaných kodexů. Nehybný vzduch páchl zatuchlinou, ale v místnosti bylo chladno a sucho. Ten, kdo to tu postavil, věděl, že ve vlhku by rukopisy psané na pergamenu nepřežily. Tady se jim to dařilo – už po staletí.

A právě proto sem Everard se svými muži přišel.

„Zprávy nejsou příznivé,“ řekl nejstarší z Opatrovatelů. „Uzurpátor Alexius nemá odvahu vytáhnout proti nepříteli. Včera vyjel se čtyřiceti oddíly z bran, ale netroufl si na Franky a Benátčany udeřit. Nedostal by se včas zpátky za hradby.“ Odmlčel se. Z očí mu hleděla malomyslnost. „Bojím se nejhoršího. Město nejspíš ztratíme, a jakmile padne...“

Everard si uměl představit, jaké pomstě budou vystaveni vyděšení obyvatelé, jestli se Latinům podaří prolomit jejich obranu.

Uplynulo sotva dvacet let od chvíle, kdy obyvatelé Konstantinopole Latiny zmasakrovali. Muže, ženy, děti..., nikoho neušetřili. Zabíjeli je po tisících v záchvatu vražedného šílenství, jemuž nebylo rovno od dobytí Jeruzaléma za první křížové výpravy. Benátští, janovští a pisánští kupci s rodinami, kteří se usídlili v Konstantinopoli už dávno a ovládali její námořní obchod a finance, veškerá římskokatolická populace ve městě, ti všichni byli povražděni závistivými místními lidmi v náhlém výbuchu vzteku a nenávisti. Jejich obytné čtvrti shořely na popel, hroby jejich mrtvých byly obráceny vzhůru nohama a všichni, kdo přežili, byli prodáni do tureckého otroctví. Ani místním katolickým kněžím se v rukou jejich řeckokatolických nepřátel nevedlo lépe. Jejich kostely lehly popelem a papežova zástupce veřejně stali, jeho hlavu přivázali k psí ohánce a v čele rozjásaného davu ji vláčeli po krvi zbrocených ulicích.

Stařec vedl templářské rytíře hlouběji do skladiště, ke dveřím zčásti schovaným za přeplněnými policemi. „Frankové a Latinové mluví o tom, že chtějí dobýt zpět Jeruzalém, ale my oba víme, že k tomu nedojde,“ řekl, zatímco odemykal. „Ve skutečnosti nestojí

o znovuzískání Svatého hrobu. Už ne. Teď stojí jen o to, aby si nahrabali plné kapsy. A papež chce nechat naše království padnout a přivést naši církev pod pravomoc Říma.“ Zachmuřeně se ohlédl. „Odedávna se říká, že datum zániku našeho velkolepého města znají pouze andělé na nebesích. Obávám se, že už to neplatí. Papežovi lidé Konstantinopol dobudou. A nepochybuji, že pak se tu objeví oddíl, jehož jediným cílem bude zmocnit se tohoto.“

Otevřel dveře dokořán a uvedl rytíře dovnitř. Místnost byla prázdná až na tři velké dřevěné truhly.

Everarda bodlo u srdce. Jako jeden z nemnoha vyvolených, kteří všichni patřili k nejvyšším představitelům Řádu, věděl, co se v těch prostých nezdobených truhlách skrývá. A také věděl, co musí udělat.

„Budete potřebovat vůz a koně. Theophilus vás zase doprovodí,“ ukázal stařec na nejmladšího ze tří Opatrovatelů, který Everardovi a jeho rytířům pomáhal vplížit se do města. „Ale musíme si pospíšet. Ke zlomu může dojít každou chvíli. Šušká se, že císař už je pryč na útěku z města. Musíte vyrazit ještě před rozbřeskem.“

„Jenom my?“ podivil se Everard. „A co vy? Půjdete přece s námi, ne?“

Nejstarší Opatrovatel si vyměnil se svými druhy zasmušilý pohled a zavrtěl hlavou. „Ne. Musíme zakrýt vaše stopy. Aby papežovým lidem dost dlouho vydrželo přesvědčení, že to, co hledají, je ještě pořád tady, a vy jste se stihli dostat mimo nebezpečí.“

Everard měl na jazyku námitky, ale pochopil, že rozhodnutí Opatrovatelů nezvklá. Odjakživa počítali s tím, že tahle chvíle může nastat. Připravovali se na ni, stejně jako všechny generace Opatrovatelů před nimi.

Jednu po druhé naložili truhly na povoz, opatrně je zvedali ve čtyřech, zatímco dva další hlídali. Když se vydali na cestu, noční obloha už světlala první předzvěstí úsvitu.

Brána, kterou Opatrovatelé zvolili – brána Jara –, byla jedním z nejodstrčenějších vstupů do města. Střežily ji dvě věže, ale vedle hlavních vrat měla ještě menší postranní a k těm mřili.

Když k nim těžce naložený vůz provázený dvěma postavami v pláštích přikodrcal, zastoupili mu cestu tři vojáci. Ostražitě ho pozorovali.

Jeden ho vztyčenou dlaní zastavil. „Kdo je tam?“

Theophilus s otěžemi v rukou se drásavě rozkašlal a nezřetelně zamumlal, že se nutně musí dostat do kláštera Zoodochos hned za branami. Everard vedle něj mlčky přihlížel, jak taktika splnila svůj účel a přilákala strážce blíž. Muž popošel a vyštěkl další otázku.

Everard ho zpod kapuce své tmavé tuniky sledoval, jak se blíží, a počkal si, až bude těsně u nich. Pak se po něm vrhl a probodl mu dýkou hrdlo. V tomtéž okamžiku seskočili zezadu z vozu tři rytíři a umlčeli další hlídače, než stihli vyvolat poplach.

„Honem,“ sykl Everard. Rytíři se rozběhli k vratům, zatímco on sám s dvěma dalšími sledoval věže. Mávl na Theophila, ať se běží schovat, jak se předtím dohodli. Postarší Opatrovatel už svůj úkol splnil a tohle nebylo nic pro něj – Everard věděl, že každým okamžikem může propuknout peklo. A taky že ano; právě když rytíři nadzvedli první břevno na vratech, ze strážní místnosti se vynořili dva další vojáci.

Templáři tasili meče a s ohromujícím hbitostí je skolili, ale jeden přesto stačil vykřiknout dost hlasitě, aby vyburcoval své druhy ve věžích. V okamžiku se ochozy zuřivě hemžily lucernami a pochodněmi a po hradbách se rozléhalo volání na poplach. Everard zalétl pohledem k vratům a uviděl, že rytíři uvolňují poslední břevno – a v tom okamžiku se do udusané hlíny vedle něj zabořil šíp. Jen o vlasek minul koně v postroji. Už nesměli ztrácet čas. Kdyby strážci některého koně zabili, bylo by po útěku.

„Pohyb!“ zařval a vystřelil z kuše po lučištníkovi vysoko nahore, kterého zezadu osvětlovala pochodeň. Zasáhl ho a voják se zřítíl z ochozu. Everard a oba templáři po jeho boku okamžitě znovu napjali kuše a dařilo se jim střelbou udržovat obránce hradeb v odstupu, dokud se neozvalo zaskřípění vrat a vítězoslavný výkřik, že je otevřeno.

„Jedeme!“ křikl Everard a mávl na svoje lidi, aby naskočili zpátky na vůz, když vtom rytíře vedle něj zasáhla střela a projela mu ramenem hluboko do hrudního koše. Templář – byl to Odo z Ridefortu, chlap jak hora – se skácel jako podťatý. Z rány se mu vyřinula krev.

Everard k němu přiskočil, pomohl mu na nohy a výkřikem přivolal ostatní. Bleskurychle se k zraněnému seběhli; tři pálihi nahoru na hradby a zbylí ho vytáhli dozadu na vůz. Everard krytý svými střelci přeběhl dopředu, a zatímco šplhal na kozlík, naposledy se ohlédl, aby pokývnutím poděkoval Theophilovi a rozloučil se s ním. Jenže ten už nebyl tam, kde předtím, ale o kus dál. Ležel nehybně na zemi a z krku mu trčel šíp. Everard se na něj podíval jen na zlomek vteřiny, ale stačilo to, aby se mu ten výjev nesmazatelně vryl do paměti. Pak se vyšvihl na kozlík a práskl do koní.

Ostatní za jízdy naskákali na korbou a povoz v lijáku šípů projel branou ven z města. Vyjel na mírné návrší a Everard ho stočil k severu. Přitom přelétl očima třpytivé moře dole a válečné galéry plouvající kolem městských hradeb. Na zádi jim povlávaly praporce a zástavy, u brlení stály posádky v plné pohotovosti, žebříky a praky výhrůžně vztyčené.

Šílenství, pomyslel si znovu s těžkým srdcem a nechal za sebou úchvatné město i obrovskou katastrofu, která se na něj řítí.

Zpátky jeli volnějším tempem. Koním dopřávali dost odpočinku, jenže nemotorný vůz s těžkým nákladem je zpomaloval. Vyhýbat se městům a lidem bylo obtížnější, než když jeli koňmo a mohli uhnout z uježděných cest. Co hůř, Odo pořád hodně krvácel a v drkotajícím voze se s tím nedalo skoro nic dělat. A vůbec nejhorší bylo, že už necestovali inkognito: Jejich útěk z obleženého města na rozdíl od vstupu neproběhl nepozorovaně. Co nevidět budou mít v patách ozbrojence – tentokrát ty z druhé strany hradeb.

A samozřejmě je dostihli, ještě než poprvé zapadlo slunce.

Everard poslal dva rytíře, aby utvořili přední voj, a dva dozadu za vůz, aby hlídali a včas varovali před nebezpečím. Hned prvního večera se jeho prozíravost vyplatila. Jeden z rytířů za konvojem zahlédl, že se za nimi od západu řítí skupina franských rytířů. Everard vyslal jednoho jezdce, aby přivedl zpátky přední zvědy. Neodbočili po nejviditelnější, dobře uježděné cestě na severovýchod, jak křižáci čekali, ale pokračovali místo toho dál východním směrem, do hor.

Ačkoli bylo léto a sníh už roztál, v pusté krajině se těžko hledala správná cesta. Zvlněné zelené kopce ustoupily vysokým zubatým

skaliskům. Sjízdné cesty aby pohledal a ty, které našli, byly úzké a nebezpečné, občas sotva širší než rozchod kol jejich vozu, a táhly se po úbočí závratně hlubokých roklí. S každým dalším dnem bylo Odovi čím dál hůř. Pak se spustil liják a změnil už tak prabídnou situaci v naprostou mizérii. Everard však neměl na vybranou, a tak svoje muže povzbuzoval, jak se dalo, a plahočili se dál. Jedli, co se namanulo nebo co se jim zrovna povedlo ulovit, plnili si vydlabané tykve dešťovou vodou, jeli, dokud je tma nepřinutila zastavit, a pak trávili strastiplné noci bez střechy nad hlavou, ustavičně v napětí, že se jim kdykoli mohou v patách vynořit pronásledovatelé.

Musíme dojet zpátky stůj co stůj, přesvědčoval se Everard a proklínal tu všivou mizérii, kterou na ně osud bez varování seslal. *Nesmíme selhat. Prostě nesmíme, když je v sázce tolik.*

Jenže to se snáz řekne, než udělá.

Během několika dnů, kdy postupovali šnečím tempem, se Odův stav zoufale zhoršoval. Podařilo se jim vytáhnout šíp a zastavit krvácení, ale přidala se horečka od zanícené rány. Everardovi bylo jasné, že pokud ho mají dovézt do Tortosy živého, musejí zastavit a dopřát mu několik dní v nehybné poloze a v suchu. Jenže zvědové zjistili, že jejich pronásledovatelé se ještě nevzdali, a tak jim nezbylo než vléci se dál nehostinným terénem a doufat v zázrak.

Ten se dostavil šestého dne v podobě malého, od světa izolovaného kláštera.

Bývali by ho dočista minuli, nebýt páru vran, který nad ním kroužil a upoutal oči jednoho z vyhladovělých předních zvědů. Maličký klášter sestával jen z natěsnaného shluku místností vytesaných do skály. Byl téměř nepostřehnutelný a dokonale maskovaný, schovaný vysoko v horách v ohybu skalního útesu, který se nad ním ochranně tyčil.

Rytíři dojeli co nejbliž, sesedli z koní a vozu a vyšplhali zbytek cesty po kamenitém srázu. Everard žasl nad odhodláním lidí, kteří vybudovali klášterní útočiště v tak odlehlém a zrádném místě – jak to tak vypadalo, zřejmě už před mnoha staletími –, a divil se, že v končinách, kudy se potulují tlupy seldžuckých válečníků, vůbec přežilo.

Blížili se ke klášteru obezřetně, s tasenými meči, třebaže pochybovali, že v tak nehostinném místě může vůbec někdo žít. K jejich údivu jim vyšel vstříc asi tucet mnichů, sešlých starců i mladších noviců, kteří v nich záhy poznali spolunásledovníky Krista a nabídli jim stravu a střechu nad hlavou.

Klášter byl maličký, ale na místo tolik vzdálené od nejbližších osad pozoruhodně dobře zásobený. Oda pohodlně uložili na suché lůžko a teplé jídlo a pití mu vrátilo aspoň trochu životní síly. Everard pak s ostatními vyvlekl nahoru tři truhly a uložil je do jedné místnůstky bez oken. Hned vedle bylo pozoruhodné skriptorium s velkou sbírkou vázaných rukopisů. U pultků tam pracovalo několik písařů; byli zabráni do díla a k návštěvníkům sotva vzhledli.

Mniši – z řádu svatého Basilea, jak se brzy ukázalo – žasli nad novinkami, které jim rytíři přinesli. Představa, že papežova armáda obléhá bratry křesťany a plení křesťanská města, jim navzdory panujícímu rozkolu v církvi připadala neuvěřitelná. Žili v izolaci, takže se nedozvěděli, že Jeruzalém padl do Saladinových rukou, ani o neúspěšné třetí křížové výpravě. Jak na ně čerstvé informace doléhaly, byli čím dál skleslejší a čela se jim chmuřila.

Everard se během rozhovoru opatrně vyhýbal ožehavému tématu, co on a jeho bratři templáři pohledávali v Konstantinopoli a jakou roli hrají v jejím obléhání. Uvědomoval si, že očím ortodoxních mnichů se mohou snadno jevit jako příslušníci armády Latinů, která útočí na brány jejich velkolepého hlavního města. A s tím souviselo ještě mnohem ožehavější téma, které nakonec zmínil klášterní *hegumen* – zdejší opat otec Philippicus.

„Co to vezete v těch truhlách?“

Everard si už všiml, s jakou zvědavostí mniši po truhlách pokukují, a nevěděl, co odpovědět. Na okamžik zaváhal. „Musel bych hádat, stejně jako vy. Jen mám nařízeno dopravit je z Konstantinopole do Antiochie,“ řekl nakonec.

Opat z něj nespouštěl zrak a v duchu nad tou odpovědí přemítal. Chvilí vládlo tísnivé mlčení. Pak opat důstojně přikývl a vstal. „Je čas na večerní bohoslužbu a poté bychom se měli odebrat na lože. Promluvíme si znovu ráno.“

Pohostili rytíře dalším chlebem, sýrem a poháry vody svažené s anýzem a pak se klášter ponořil do nočního ticha, do něhož se neslo jen šumění deště za okny. To lehké bubnování pomohlo ukonejšit Everardův neklid a brzy upadl do hlubokého spánku.

Probudil se, když na jeho smysly zaútočilo ostré slunce. Posadil se, ale byl celý malátný, víčka měl ztěžklá a v krku nepříjemně sucho. Rozhlédl se – oba rytíři, se kterými místnost sdílel, byli pryč.

Pokusil se vstát, ale zapotácel se. Údy měl zesláblé, jako z hadrů. U dveří lákavě trůnil džbán vody a malá miska. Přinutil se zvednout na nohy a odšoural se tam, sáhl po džbánu a vypil ho do dna a hned se cítil lépe. Otfel si ústa rukávem, napřímil se a chystal se jít do refektáře – když vtom mu došlo, že něco nehraje.

Kde jsou ostatní?

Rázem byl ve střehu. Proplížil se naboso po kamenné dlažbě kolem refektáře a několika sousedních cel – všechny byly prázdné. Z písarské dílny zaslechl nějaký hluk a zamířil tam, jenže se cítil nezvykle zesláblý a nohy se mu neovladatelně chvěly. Když míjel vstup do místnosti, kam uložili truhly, bleskla mu hlavou děsivá myšlenka. Zastavil se a vkradl se dovnitř, napjatý k prasknutí – a padla na něj hrůza, protože podezření se mu na první pohled potvrdilo.

Truhly byly vypáčené, zámky vyrvané z pantů.

Mniši už vědí, co je uvnitř.

Zaplavila ho vlna nevolnosti, až se musel opřít o zeď. Pracně posbíral síly a přiměl se vyjít ven a dojít do skriptoria.

Pohled, který se jeho rozostřenému vidění v té velké místnosti naskytl, ho přimrazil k zemi.

Jeho spolubratři leželi různě po podlaze v podivných nepřirozených pózách, nehybní, tváře strnulé ledovým chladem smrti. Nikde žádná krev, žádná známka násilí. Bylo to, jako by prostě přestali žít, jako by z nich znenadání vyprchal život. Za nimi stáli v strašidelném půlkruhu mniši s opatem Philippicem uprostřed a upírali na něj prázdný pohled.

Everard, který se sotva držel na rozřesených nohou, pochopil.

„Co jste to udělali?“ vypravil ze sebe namáhavě. „Co jste mi to dali?“

Vrhl se k opatovi, ale než dokončil první krok, podklesla mu kolena. Padl na všechny čtyři a úporně se snažil přijít na to, co se stalo. Uvědomil si, že je mniši předešlého večera museli všechny čímsi omámit. Ten anýzový nápoj – to určitě bylo ono. Jakmile je omámili, měli čas nerušeně prohledat truhly. A pak ráno – ta voda. Musela být otrávená. Přitiskl si ruce k žaludku, který mu sevřely bolestivé křeče. Před očima se mu dělalo černo a prsty se mu nekontrolovatelně třáslly. Měl pocit, jako by mu v břiše zuřil požár a někdo mu rval vnitřnosti.

„Co jste to udělali?“ vyslovil ztěžka a nezřetelně, jazyk měl ve vyprahlých ústech jako z olova.

Otec Philippicus popošel kupředu a zůstal nad zhrouceným rytířem stát; tyčil se nad ním, tvář strnulou odhodláním. „Boží vůle,“ odvětil prostě. Zvedl ruku a pomalu jí pohnul nejprve nahoru a dolů a pak ze strany na stranu; svými pokroucenými prsty načrtl v rozmázaném vzduchu mezi nimi znamení kříže.

Byla to poslední věc, kterou Everard z Týru kdy viděl.